

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 45/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2003 prerokoval sťažnosť JUDr. V. K., bytom P. B., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., CSc., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru v Prešove sp. zn. ČVS: VP-412/10-93 z 31. marca 1993 a žiadal toto uznesenie zrušiť, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2002 doručená sťažnosť JUDr. V. K., bytom P. B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., CSc., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru v Prešove sp. zn. ČVS: VP-412/10-93 z 31. marca 1993

o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z trestného činu ohovárania podľa § 206 ods. 1 a 2 Trestného zákona a žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález: „Uznesenie vyšetrovateľa PZ v Prešove ČVS: -VP-412/10-93 zo dňa 31. 3. 1993 sa zrušuje“. Sťažovateľ uviedol, že trestné stíhanie, ktoré trvá viac ako 9 rokov, začalo i napriek tomu, že nebolo preukázané úmyselné zavinenie a že „K ochrane svojich porušených práv a slobôd som použil všetky právne prostriedky. Generálna prokuratúra SR a tým aj jej podriadené zložky toto odmietali po celú dobu vyše 9 rokov (...) Z vyššie uvedeného dôvodu považujem lehotu podania ústavnej sťažnosti za zachovanú.“ Za účastníka konania označil „JUDr. K., Krajská prokuratúra v Trenčíne, Anenské námestie, Trenčín“ a ako vedľajšieho účastníka označil: „Dr. V. H. GP SR, Župné námestie, Bratislava“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých náležitostí návrhu na začatie konania. Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane zastúpený, namietal porušenie jeho základných práv podľa označených článkov ústavy a Dohovoru uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru v Prešove sp. zn. ČVS: VP-412/10-93 z 31. marca 1993 o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z označeného trestného činu. Ústavný súd toto uznesenie na základe predmetnej sťažnosti nemohol preskúmať, pretože sťažovateľ svoju sťažnosť, ktorou bol ústavný súd vrátane jej návrhu na rozhodnutie (tzv. petitom) viazaný, nepodal v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd konštatuje, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť ešte v roku 1993 a že sťažovateľ predmetnú sťažnosť podal ústavnému súdu 17. októbra 2002, t. j. v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Vzhľadom

na formulovaný návrh na rozhodnutie opakované podania sťažovateľa orgánom prokuratúry nemožno považovať za také právne prostriedky, ktorých využitie malo za následok prerušenie alebo znovu začatie plynutia tejto lehoty, tak ako sa toho domáhal sťažovateľ.

Z týchto dôvodov bolo potrebné jeho sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene a rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2003